

Színésznő is lehetett volna Schweier Ritából, aki végül a rádiózásnak szentelte életét

2017. november 26. vasárnap 11:40

A mohácsi városháza dísztermében rendezték a közelmúltban a Baranya Megyei Prima Díjátadó gálát, ahol a mohácsi születésű Schweier Rita rangos elismerésben részesült Magyar Sajtó kategóriában. A lapuknak adott interjúbán többek között a rádiózásról, és életének fontosabb eseményeiről kérdeztük.

- Már a középiskolában egyértelmű volt, hogy milyen

pályát választ?

-Mohácson születtem, ott végeztem el az általános- és a középiskolát is. Rengeteg elfoglaltságom volt, kórusban énekeltem, zongoráztam, versenyszerűen sportoltam, irodalmi színpados voltam, és szavalóversenyekre is jártam. Harmadikos gimnazistaként vettem részt az Országos Arany János Balladամondó Versenyen, ahol Bánffy György színművész felfigyelt rám, és azt mondta, ha esetleg fontolgatom a színművészi pályát, ő támogat engem benne.

-Végül nem lett színésznő. Mi történt?

-Anyukám azt tanácsolta, menjek inkább bölcsészkarra. Úgy gondolom, féltett a színészi pályától. Ezért aztán jelentkeztem a pécsi bölcsészkar magyar-országi szakára, közben pedig a kommunikáció specializációra, ami akkor újszerű kezdeményezés volt az egyetemen. Gyakorlatra a Magyar Rádió Pécsi Körzeti Stúdiójába lehetett járni, és ez nagyon tetszett nekem. A munkatársak nyitottan, kedvesen, segítőkészen fogadtak, és ez nagy lökést adott a továbbiakhoz. Az egyetem közben elkezdtem a francia szakot is - gimnáziumban már tanultam a nyelvet - ezt azonban abbahagytam, mivel nyertem egy egyéves Tempus-ösztöndíjat Párizsba. Ez a lehetőség döntően befolyásolta az életemet, mert ekkor váltam felnőtté. Hazaérkezésem után megszereztem a felsőfokú nyelvvizsgát is franciából, és befejeztem az egyetemet. Egy sokkal nyitottabb és gazdagabb személyiségként tértem vissza a Pécsi Körzeti Rádióhoz, ahol nem sokkal ezután állást is ajánlottak.

-Milyen volt a rádiónál dolgozni?

-Csodálatos, mert az elejétől fogva felkaroltak és támogattak a munkámban. Akkoriban kuriózumnak számított - és ez talán ma sincs nagyon másként - ha valaki beszél franciául. Nagy ajándék volt számomra, hogy éveken át tudósíthattam a Kossuth Rádiót, a Petőfi Rádiót, valamint a körzeti stúdiókat a Zene Ünnepeiről, a kint élő magyarok életéről, az ott zajló sokszínű kulturális és művészeti eseményekről. Zenei szerkesztőként Koszits Attila kollégám is a társam volt ebben, sok különleges, egyedi műsorfolyamat készítettünk a kint gyűjtött anyagokból, ilyen volt a TOP France, vagy a Zenezóna.

-Könnyen be tudott illeszkedni a rádió életébe?

-Azt hiszem, igen, de tudni kell, hogy akkoriban nem volt könnyű bekerülni a körzeti rádiókhoz, és a kiemelkedéshez is hosszú út vezetett. Keményen meg kellett dolgozni azért, hogy a riporterből hírszerkesztővé, a műsorvezetőből szerkesztővé válhasson az ember, és még beszédtanárhoz is el kellett járni Budapestre. Számomra fontos volt, hogy tanuljak, és ehhez a helyi és a budapesti mesterek is kiválóak voltak. Szerencsésnek érezhettem magam, mivel éveken át egy szobában lakhattam két ikonikus személyiséggel, Kovács Imrével és Somogyvári Valériával. Kritikáikkal, odafigyelésükkel, emberségükkel rengeteget segítettek nekem, és ezért ma is hálás vagyok. Nagy köszönet illeti Kovács Zoltán akkori stúdióvezetőt és Simkó Jánost is - ő a Regionális és Nemzetiségi Stúdiók Igazgatóságát vezette - mert hagytak szárnyalni, és nagyon sok támogatást adtak az ötleteimhez.

-Kérem, meséljen saját műsorairól! Milyen élményekkel gazdagodott?

-Az Estidőben című esti-éjszakai műsor keretében volt egy óra, aminek a Beszédés történetek címet adtam. Ebbe a műsor részbe olyan embereket hívtam, akiket meghatározóaknak, érdekeseknek tartottam életútjuk, vagy valamely tevékenységük okán. Szerettem ezeknek az óráknak az intimitását, az őszinteségét, pusztán arra kellett vigyáznom - ami azért nagy odafigyelést igényelt - hogy ne higgyék azt a beszélgetőtársaim,

csak nekem mesélnek. Különös hangulatuk volt ezeknek az éjszakai adásoknak. Hasonlóan nagy élmény volt Márton András színész-rendezővel együtt dolgozni, aki korábban a Los Angeles-i Magyar Főkonzulátust vezette, és a diplomáciában is nagy jártasságra tett szert. Vele készült Az én gyerekszobám című műsorsorozat, ami etikettől, viselkedéskultúráról szólt a regionális rádiók országos hálózatán. Több rangos, országos műsort is szerkesztettem és vezettem Pécsről, illetve Budapesten is, ilyen volt a Hírvidék, a Magyarországról jövők, vagy a Napközben. De számos más országos műsornak is dolgoztam, amit nagy megtiszteltetésnek éreztem. Arra is büszke vagyok, hogy indulása óta egyetlen vidéki munkatársként szerkeszthetem A hely című műsort, ami komplexitásában igazi kihívást jelent ma is.

-Mi történt a Pécsi Körzeti Rádió bezárása után?

-Miatán több budapesti megkeresés ellenére maradtam Pécsen, külsősként végzem tovább a munkám a Kossuth Rádiónak. Riportokat készítek, portréműsorokat szerkesztek. Továbbra is a nehéz sorsokhoz vonzódok leginkább, fontosnak tartom, hogy a beszélgetéseimmel segítsek az embereknek. Ezt tartom valódi küldetésemnek. Ezekbe a történetekbe minden egyes alkalommal belehalok egy kicsit, de aztán küzdök tovább a családokért, a magukra maradtakért, az elesettekért. Emellett ma már kommunikációs szakembere vagyok a Pécsi Tudományegyetem Általános Orvostudományi Karának is.

-Mennyi ideje jut a családjára?

-Azt gondolom, elegendő, számomra ők a legfontosabbak, és ezt tudják is. A férjemmel és a kisfiammal mi nagy szövetséget alkotunk. Sokszor dolgozom éjszaka, hogy sok időt tölthessünk együtt, és mindig ott legyek, amikor szükségük van rám. [\$banner2]